

Sylvia Plath

Indulás

A kertben a fügefán zöld a füge;
szintén zöld a szőlő a zöld tőkén,
amely a terasz téglapiros kövére vet árnyékot.
Elfogyott a pénz.

Gyomorkeserűt kever a természet, ahogy ezt megérzi!
Minden ajándék és gyász nélkül búcsúzunk.
A nap éretlen kukoricára süt.
Macskák játszanak a tövek között.

A visszatekintés se lágyítson a szűkölködésen –
a nap rezén, a hold acélos patináján,
a világ ólmos salakján –,
hanem mindig tárja föl

a sziklás földnyelvet, amely a város kék öblét védi,
mint egy páncél, a nyílt tenger szüntelen
és könyörtelen rohamaitól.
Egy sirályok piszkította kőkunyhó

csupasz gerendáit kínálja a pusztító időjárásnak:
túloldalt, az okkersárga sziklákon
mogorva, bűzös bundájú kecskék kódorognak,
hogy belenyalhassanak a tengeri sóba.

Földtulajdonosok

Bérelt padlásomon nincs saját földem,
legfeljebb a légyiszok az ablakon,
ócsárolom az ólmos perspektívát:
csupa egyforma szürke téglaház,
narancsszín tetők és kémények sora,
mintha a tükrök közé szorult első ház
nemzené kísérteties másolatai
gyéren lakott folyosóját.

De a földtulajdonosnak
van saját káposztagyökere, darabka csillagos ege,
veleszületett békéje. Ezek láttán lesz
az általam megfigyelt tükröződések
egy kísértet reflexiója, melynek irigysége szerint
a halál: gyökeret verni egy darab földön;
és az élet: saját ködös bolyongása.

Szlukevényi Katalin fordítása

